



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: O. H., nar. X
státní příslušník Ukrajiny
bytem v X,
zastoupený advokátem JUDr. Viet Anh Nguyenem
sídlem Václavské náměstí 804/58, 110 00 Praha 1 - Nové Město

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-1098/ZA-ZA12-LE24-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Žalobce byl dne 27. 11. 2018 propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, který si odpykával v době od 30. 11. 2015 do 27. 11. 2018. Byl odsouzen na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 T 132/2015 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 3. 2016, č. j. 9 To 22/2016,

jimiž byl uznán vinným ze zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí dle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění účinném ke dni spáchání činu (dále jen „trestní zákoník“), dále ze zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, dále z přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku, jichž se dopustil vůči své tehdejší manželce I. H., za což byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří let.

2. Dne 21. 12. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
3. Dne 3. 1. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor. Při něm žalobce vypověděl, že se narodil v K. P. v Zakarpatské oblasti, hlásí se k ukrajinské národnosti a pravoslavnému vyznání, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo skupiny, ani není politicky aktivní. Jeho poslední místo bydliště na Ukrajině je právě K. P. v Zakarpatské oblasti. Z Ukrajiny vycestoval v roce 2004, neboť v České republice žila jeho matka H. F. na základě povolení k trvalému pobytu, on následně dostal pobyt za účelem sloučení rodiny, na Ukrajinu se poté několikrát vracel, naposledy tam byl asi před pěti lety. Se svou matkou nejprve bydlel v T., přibližně v roce 2008 zakoupil vlastní byt, poté bydlel sám, nyní opět bydlí s matkou. V České republice pracoval na mnoha místech, naposledy jako manažer ve společnosti Hermes, což bylo v roce 2015. K dotazu, zda byl za něco odsouzen, žalobce sdělil, že byl odsouzen v roce 2015 na 3 roky nepodmíněně, současně ale tvrdil, že byl odsouzen neprávem, neboť se vůči své bývalé manželce ničeho nedopustil. Jiné trestné činnosti se nedopustil. V České republice měl trvalý pobyt od roku 2004 až do roku 2018, tehdy mu byl zrušen na základě trestního rozsudku. Na Ukrajině má příbuzné, především z otcovy strany, většina žije v K. P., v kontaktu s nimi již není, zejména proto, že poslední tři roky byl ve vězení. Jeho otec již zemřel. Žalobce současně popřel, že by měl na Ukrajině před jeho odjezdem do České republiky nějaké problémy. Na Ukrajinu se vracet nechce z důvodu probíhající války, má obavu, že se mu tam může něco stát. Popsal, že na Ukrajině bylo zavedeno stanné právo, které se dotýká všech, vláda může kohokoliv povolát do války, a tedy i jeho. On sám základní vojenskou službu neabsolvoval, nikdy mu nebyl doručen povolávací rozkaz. K dotazu, odkud čerpá informace o Ukrajině, uvedl, že z internetu a z novin, také mu volal kamarád z K. P., že za ním chodí policisté, aby šel bojovat, a on se snaží utíkat, aby se tomu vyhnul. Přímou v K. P. je situace dobrá, žalobce však vyslovil strach, že by byl poslán do války, neboť slyšel, že dochází k vraždám vojáků, kterým pak odeberou orgány. V této souvislosti odkázal na video na youtube.com, kde to říkal major ukrajinské armády. Jiné důvody než obavy z války žalobce ohledně návratu na Ukrajinu neuvedl.
4. Ve správním spise je dále založeno ručně psané podání s ručně vypsáním URL odkazem na internetový kanál www.youtube.com s dodatkem „...a nebo youtube major ukrajinske armady.“ Na tomto odkazu se nachází audiovizuální záznam („video“) dlouhá 3:41 minut, jehož obsah je následující: Je na něm muže hovořící ukrajinsky nebo rusky, jeho projev je doprovázen českými titulky. Muž je oblečen v maskáčové blůze a má přes obličej černou kuklu (není mu tedy vidět tvář), po celou dobu sedí v místnosti, na stěně za ním visí ukrajinská vlajka. Muž po celou dobu přednáší projev, v němž uvádí, že je od roku 2009 majorem ukrajinské armády

a aktuálně se účastní antiteroristických operací, zmiňuje se o nedostacích v koordinaci ozbrojených složek. Hlavním poselstvím tohoto přednesu je sdělení, že z operací ukrajinské armády se stal byznys spočívající v obchodování s tělesnými orgány ukrajinských vojáků a jejich prodejem zejména do zemí západní Evropy, tento projekt má být řízen hlavou SBU (pozn. soudu: *Služba bezpečnosti Ukrajiny ukrajinská civilní kontrarozvědká*;) a ministrem obrany Ukrajiny. Bází projektu má být zóna ATO (pozn. soudu: *antiteroristická operační zóna*; tj. *oblast Doněcku a Luhansku*). Celý projekt má probíhat tak, že z ministerstva přijde šifrovaný rozkaz určený oblastnímu velitelství, které plánuje taktické operace a které na ně přiděluje vojáky podle potřebných zdravotních údajů, a tyto přidělené vojáky posílá na předem prohrané operace, kdy důsledkem prohry je předchozí informování nepřítelů o rozmístění jednotek. Příkladem má být Ilovajský kotel. Při evakuaci raněných mají působit speciální skupiny složené z členů Pravého sektoru a vyškolených zdravotníků se speciálním vybavením. Prázdná těla jsou ničena různými způsoby a mizí beze stopy, některá jsou pochovávána v masových hrobech. Muž v závěru hovoří o tom, že se rozhodl promluvit, neboť se cítí vázán vojenskou přísahou a povinností k ukrajinskému lidu a chce hnát k odpovědnosti ty, jež se nazývají veliteli. Poté video končí. Jak lež dále zjistit z údajů na kanále youtube.com, předmětné video na něj bylo nahráno 13. 1. 2015 uživatelem, který se nazývá „The Truth! Important!“ (anglicky: *Pravda! Důležité!*), při otevření („rozkliknutí“) profilu tohoto uživatele o něm nelze nalézt žádné informace, jen to, že profil byl vytvořen 3. 3. 2014. Na profilu lze nalézt celkem šest nahraných videí, kdy jedním videem je shora specifikované video údajného majora ukrajinské armády s českými titulky, druhým videem je totéž video s anglickými titulky, dalšími videi jsou videa nazvaná „Majdan, jak ho neukážou ve zprávách“ a „Majdan, jak ho neukážou ve zprávách - 2. část“, a poté tatáž dvě videa s francouzským názvem „Le Maidan tel qu'il n'a pas été présenté dans l'actualité“ a „Le Maidan tel qu'il n'a pas été présenté dans l'actualité II“. Jiná videa na předmětném uživatelském profilu nahrána nejsou.

5. Součástí správního spisu je dále písemnost ze dne 22. 5. 2018 označená jako „informace o zemi původu“ popisující s odkazem na šetření mezinárodních organizací současný vývoj na Ukrajině.
6. Dne 29. 1. 2019 byla žalobci doručena výzva, aby se seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Z úředního záznamu ze dne 8. 2. 2019 vyplývá, že uvedeného dne se dostavil k žalovanému muž, který se představil jménem žalobce a omluvil svou neúčast na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, načež byl pracovníkem žalovaného poučen o nutnosti písemné omluvy a doložení lékařské zprávy. Žádná pozdější omluva však zaslána nebyla a žalobce ani jinak nežádal o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí.
7. Následně bylo vydáno v záhlaví specifikované rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že azyl se podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 16/2019 Sb. (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje a dále že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu války na Ukrajině a subjektivního přesvědčení

o hrozícím nebezpečí, a to nejen z důvodu samotné války, ale též z obavy, že by mohl být odvelen do armády, kde má údajně docházet k vraždám vojáků za účelem odběru jejich orgánů, což dokládal i sdělením údajného majora ukrajinské armády na kanále Youtube. Žalovaný předně shledal, že žalobci nehrozí v zemi původu pronásledování z důvodu rasy, náboženství, přesvědčení či příslušnosti k etniku, politické straně či sociální skupině. Pokud šlo o žalobcovu obavu z odvelení do armády, pak žalovaný konstatoval, že branná povinnost a povolání k vojenské službě je obecná státoobčanská povinnost uznávaná mezinárodními úmluvami, tedy nemůže být označitelné jako pronásledování. Žalobcovy obavy o pronásledování ukrajinských vojáků za účelem odběru jejich tělesných orgánů žalovaný vyhodnotil jako produkt informační války, odkazovanou výpověď údajného majora ukrajinské armády zhodnotil jako nevěrohodnou. K tvrzení o zhoršené bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný konstatoval, že z celkových 24 administrativních oblastí pouze ve dvou (v Doněcké a Luhanské oblasti při hranici s Ruskem) probíhají různě intenzivní ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty, ve zbytku země je však situace stabilní a nezměněná, přičemž žalobce pochází ze západní části Ukrajiny. Žalovaný neshledal ani důvody zvláštního zřetele hodné za účelem sloučení rodiny, zde poukázal na to, že matka žalobce není osobou požívající mezinárodní ochranu, stejně jako jeho bývalá manželka, nejedná se tedy o rodinné příslušníky ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný zvažoval též důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu, poukázal přitom na judikaturu vztahující se k obsahu tohoto pojmu, přičemž shledal, že takové důvody na straně žalobce nejsou dány. Žalovaný zkoumal též případné důvody doplňkové ochrany, zde se zaměřil zejména na žalobcovu trestní minulost a jeho odsouzení ta trestný čin spáchaný proti bývalé manželce, přičemž shledal, že na toto jednání je třeba nahlížet jako na závažný zločin ve smyslu čl. 17 Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 (dále jen „kvalifikační směrnice“). Z těchto důvodů žádosti nevyhověl a neudělil ani azyl, ani doplňkovou ochranu.

II. Obsah žaloby

8. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nesprávné, neodůvodněné a nezákonné. Má za to, že žalovaný při svém rozhodnutí dostatečně nezohlednil skutečnosti, které žalobce sdělil při pohovoru s žalobcem, které buďto vypustil, nebo zlehčoval a zpochybňoval.
9. Žalobce dále namítá, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť nedostatečně reflektoval aktuální stav na Ukrajině a vývoj tamního válečného konfliktu.
10. Dle žalobce žalovaný rovněž opomněl skutečnost, že žalobce posledních patnáct let žije v České republice, Ukrajinu navštívil naposledy před pěti lety, a vzhledem k současné tamní situaci lze předpokládat jeho povolání do vojenské služby v případě návratu, a tedy i nasazení v oblastech probíhajícího konfliktu. Strach žalobce z pronásledování je tedy důvodný.

11. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný označil žalobcem předložený záznam ze serveru youtube.com za produkt informační války. Vyloučení jeho pravosti se zakládá pouze na úvahách žalovaného.
12. Žalobce konečně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil trestnou činnost spáchanou žalobcem jako vážný zločin ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, čímž vyloučil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí a obsah shromážděného spisového materiálu, které dále rozvíjí. Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

IV. Průběh jednání

14. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích, přičemž shrnuli jejich podstatný obsah.
15. V průběhu jednání soud účastníkům předestřel, že se v rámci přípravy na jednání seznámil s obsahem videa z kanálu youtube, na které žalobce odkazoval v průběhu správního řízení (viz odstavec 4 výše), přičemž se účastníků dotázal, zda trvají na provedení důkazu přehráním tohoto videa. Účastníci shodně sdělili, že na tomto netrvají a byli srozuměni s tím, že soud je s obsahem předmětného videa seznámen.
16. Soud dále při jednání doplnil dokazování účastnickým výsledkem žalobce (§ 131 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Žalobce v rámci své účastnické výpovědi vyjadřoval primárně nesouhlas s obsahem napadeného rozhodnutí, k samotné situaci v zemi svého původu v zásadě nic neuvedl, vyjma obecných tvrzení, že je tam situace špatná a že v České republice je lepší životní úroveň a zdravotní péče.

V. Posouzení soudem

17. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Soud musel zohlednit článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice), Česká republika však tuto transpozici neučinila, a proto má zmiňovaný článek přímý účinek a je třeba jej aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť žádost o mezinárodní ochranu byla podána po datu 20. 7. 2015 (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona s. ř. s. Soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku (z téhož důvodu soud přistoupil i na doplnění dokazování účastnickým výsledkem žalobce – viz odstavec 16 výše).
18. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dle shora uvedených kritérií dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

19. Soud předně konstatuje, že žalobní námitky jsou formulovány velmi obecně. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil ke skutečnostem týkajícím se žalobcova azylového příběhu velmi podrobně. Jestliže za této situace žalobce staví svou oponenturu vůči závěrům žalovaného primárně na obecných tvrzeních, že jde o závěry nedostatečné či neodůvodněné, aniž by přitom poukázal na konkrétní argumentační mezery v úvahách žalovaného, pak soudu nezbývá, než žalobní body pouze stručně vypořádat a v podrobnostech odkázat příslušné části napadeného rozhodnutí, v nichž žalobce nalezne poměrně detailní odpovědi na všechny své námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).
20. Hlavní otázkou je otázka bezpečnosti na Ukrajině, neboť právě problém s bezpečnostní situací v zemi původu žalobce označoval za páteční důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K této problematice se správní soudy již opakovaně vyjadřovaly (a činí tak ve značné části řízení o žalobách proti rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, kde je účastníkem řízení ukrajinský občan). Pro příklad lze citovat z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014–17, který dovedl, že „(...) na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt‘, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“ (obdobně srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018–26 a ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Azs 456/2019–30, všechna dostupná na www.nssoud.cz). Zdejšímu soudu přitom nejsou známy žádné skutečnosti, jež by byly aktuální ke dni vydání tohoto rozsudku a jež by nasvědčovaly nějakému významném posunu v otázce bezpečnostní situace na Ukrajině. Takové skutečnosti nevyplynuly ani z doplňujícího účastnického výsledku žalobce. Žalobce navíc v průběhu řízení před žalovaným výslovně uvedl, že on sám pochází z obce K. P. v Zakarpatské oblasti, kde (jak i on sám připustil) je klid a nedochází zde k žádným ozbrojeným konfliktům. S ohledem na uvedené soud nemá žádné zásadní výhrady k tomu, jak se žalovaný vypořádal s vyhodnocením otázky bezpečnostní situace na Ukrajině, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění v posledním odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí.
21. Ve vztahu k vývoji bezpečnostní situace na Ukrajině soud shledává za zcela nevypovídající a nevěrohodný obsah žalobcem odkazovaného videa z internetového kanálu www.youtube.com. Soud předně považuje za obecně známou skutečnost (notorietu), že na kanál serveru youtube může nahrávat videa kdokoli, přičemž se může jednat o široké spektrum témat od hudby přes seriály až po krátké skeče, a byť provozovatel tohoto serveru má pro své uživatele nastaveny určité podmínky, tak po nich rozhodně nevyžaduje jakkoli ověřovat pravdivost obsahu či podloženost případně šířených informací. Pokud jde o obsah samotného videa (viz odstavec 4 výše), pak nelze z ničeho dovodit, že muž, který na něm vystupuje, je skutečně příslušníkem Ukrajinské armády, natož v hodnosti majora. Má na sobě pouze maskáčovou blůzu, která nevykazuje žádné znaky odpovídající uniformě ukrajinské armády či jiné bezpečnostní složky, není zde patrné žádné hodnostní označení. Muž má zakrytou tvář a neuvádí své jméno, tedy jen nelze ani jinak

zidentifikovat a jakkoli ztotožnit s reálnou osobou sloužící v ukrajinských bezpečnostních složkách. Již jen z těchto důvodů je zřejmé, že muž hovořící na videu nemá nic společného se skutečným majorem ukrajinské armády. Jím líčené příběhy o systematické likvidaci ukrajinských vojáků za účelem odběru jejich orgánů nelze považovat ani v nejmenším za věrohodné, neboť i kdyby takovéto akce (hypoteticky) probíhaly, pak by o jejich průběhu a organizaci těžko mohl mít takto detailní přehled někdo, kdo se na nich (dle svých slov) odmítá podílet. Lze tedy uzavřít, že veškerá sdělení osoby hovořící na předmětném videu jsou zcela zjevné smyšlenky, klamy a fabulace. V kontextu s jinými videi nahranými týměž anonymním uživatelem nelze pominout jejich celkový emotivní a manipulativní podtext, jež zjevně cílí na pudy diváka s nízkou úrovní kritického myšlení. Soud proto zcela souhlasí s hodnocením žalovaného, že jde o typický produkt tzv. informační války a v tomto směru se zcela ztotožňuje se závěry odůvodnění na str. 3 napadeného rozhodnutí.

22. Žalovaný rovněž správně vyhodnotil, že z hlediska podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (ať již formou azylu či doplňkové ochrany) není relevantní, že žalobce navštívil Ukrajinu naposledy před pěti lety a že by zde (teoreticky) mohl být povolán k výkonu vojenské služby. I zde soud nepovažuje za účelné opakovat již řečené a opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde na str. 6 až 7 je poměrně podrobně vypořádáno, proč brannou povinnost či výkon základní vojenské služby (a s tím související případný strach z boje) nelze považovat za relevantní důvody mezinárodní ochrany, včetně odkazů na příslušné mezinárodní úmluvy a tuzemskou judikaturu. Žalovaný navíc v této souvislosti správně připomněl, že žalobce nikdy neobdržel z Ukrajiny povolávací rozkaz (žalobce toto vyloučil při pohovoru u žalovaného a neuvedl to ani v rámci účastnického výsledku u soudu), tudíž ani nemůže být trestně sankcionován za případné nenastoupení k výkonu vojenské služby.
23. Soud rovněž plně souhlasí s hodnocením žalovaného, že trestná činnost, za kterou byl žalobce odsouzen, jednoznačně naplňuje znaky pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který vylučuje udělení doplňkové ochrany. Zde je třeba připomenout, že žalovaný byl vázán závěry pravomocných trestních rozsudků o tom, že by spáchán trestný čin [§ 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů], čímž je vázán i správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 52 odst. 2 s. ř. s.). Jak přitom plyne z obsahu trestních rozsudků (viz odstavec 1 výše), žalobce byl pravomocně odsouzen na násilná jednání vůči své bývalé manželce, přičemž se jednalo o souběh trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jež (dle kvalifikace provedené odvolacím trestním soudem) spadaly do kategorie zločinů ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Z výroku o vině i z odůvodnění trestných rozsudků přitom vyplývá, že žalobce svou bývalou manželku v době jejich společného soužití skutečně psychicky i fyzicky týral a ponižoval, navíc i po ukončení společného soužití ji obtěžoval výhružkami a znemožňoval jí žít plnohodnotný život. Žalovaný proto zcela správně podřadil žalobcem spáchané trestné činy pod pojem „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, k čemuž podal na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí velmi podrobné odůvodnění. Z něj zdejší soud vyzdvihuje zejména argumentaci ve druhém odstavci na str. 12 napadeného rozhodnutí, v němž

žalovaný přesvědčivě vysvětlil, že míra škodlivosti žalobcova jednání je vysoká, neboť šlo o násilná jednání směřující k absolutnímu porobení oběti (bývalé manželky) za účelem jejího ponížení a sexuálního zneužití, a to i za užití násilí, proto jde o jednání společensky vysoce nebezpečné a nežádoucí. Dle soudu tak žalovaný zcela vyhověl judikatorním požadavkům na individuální posouzení okolností případu ve smyslu nosných závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, čj. 6 Azs 309/2016-28.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji zamítl
(§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. září 2020

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce